

ΙΕΡΑ ΚΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΓΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΤΙΛΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΩΝ ΜΑΘΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2013

Η' ΛΟΥΚΑ

Ολυμνά, Τερπίου κ.λπ. εκ των 70. Ορέστου μάρτυρος Του Τυανέως.

Άρσενίου οσίου Του Χαωπαδόκου.

Έτος 6^{ον} Τεύχος 271

«**Και τις εστί μου πλησίον;**» (Λουκ. 10,29)

Μία, αγαπητοί μου, από τις ωραιότερες παραβολές του Ευαγγελίου είναι η παραβολή του Καλού Σαμαρείτου. Την είπε ο Κύριος με αφορμή την ερώτηση ενός νομικού «τις εστί μου πλησίον;», και αποτελεί σύνοψη του μυστηρίου της θείας οικονομίας, περίληψη όλου του ευαγγελικού κηρύγματος. Περιέχει ύψος ιδεών, που θαυμάζουν οι αιώνες.

Ω Κύριε! Το πρόβλημα των ανθρωπίνων σχέσεων που, παρ όλα τα σχέδια τα σύμφωνα και τα καταστατικά έχει γίνει το πιο περίπλοκο, το έλυσες εσύ με την παραβολή αυτή. Με τη φράση «*Πορεύου και συ ποίει ομοίως*» (Λουκ.10,37) έδειξες τον κανόνα συμπεριφοράς κάθε ανθρώπου προς το συνάνθρωπό του. Υπήρξαν άτομα που ρύθμισαν και ρυθμίζουν τη ζωή τους σύμφωνα μ' αυτόν· αλλά τότε η ανθρωπότης ως σύνολο θα νιώσει το πνεύμα σου, θα θελήσει να εφαρμόσει τα διδάγματά σου; Δεν θα κάνουμε λεπτομερή ανάλυση της παραβολής· θα εμβαθύνουμε μόνο στη λέξη «πλησίον».

Ποιός είναι ο «πλησίον»; Λέγοντας «πλησίον» συνήθως εννοούμε τον κοντινό, το διπλανό που έχει ανάγκη τη βοήθειά μας. Κατά το βαθύτερο όμως νόημα «πλησίον», με την απόλυτη έννοια, αναδειχθηκε ΕΝΑΣ· εκείνος που η αγάπη του είνε υπόδειγμα για όλους. Ο άνθρωπος, αγαπητοί μου, πλάστηκε κοινωνικός. Έχει ανάγκη τον άλλο, για τον οποίο να μπορεί να λέει «*Αυτός είναι πλησίον μου, στη χαρά και τη λύπη, δε μ' αφήνει ποτέ μόνο*». Ζητάει λοιπόν να δημιουργήσει σχέσεις με τους γύρω του. Συνδέεται με πρόσωπα, που το χαμόγελο, τα λόγια, οι τρόποι, τα προσόντα που φαίνεται να τους στολίζουν, η όλη συμπεριφορά, τον ελκύουν και του δίνουν ελπίδα, ότι ανάμεσα σ' αυτούς θ' ανακαλύψει τον καλό σύντροφο, τον πιστό φίλο, τον ειλικρινή σύμβουλο, τον ιδεώδη άνθρωπο. Κι όταν νομίσει πως τον βρήκε, φωνάζει χαρούμενος σαν άλλος Αρχιμήδης Αυτός είνε ο άνθρωπος που ζητούσα!

Αχ ελπίδα απατηλή, πόσα δράματα δεν έχεις σκηνοθετήσει! Διότι έρχεται στιγμή που η φιλία αποδεικνύεται κίβδηλη, πέφτει το προσωπείο, γίνονται αποκαλυπτήρια του φίλου, και τότε λες κατάπληκτος· Αυτός λοιπόν είν' εκείνος στον οποίο υπολόγιζα και στήριζα ελπίδες; Αλλοίμονο, πόσο με διέψευσε! Θυμάστε εκείνο το μύθο του Αισώπου; Δυό φίλοι βάδιζαν μαζί σε δάσος κι αλληλοϋπόσχονταν βοήθεια και συμπαράσταση. Ξαφνικά εμφανίζεται μια αρκούδα. Ο ένας τρέχει σκαρφαλώνει σ' ένα δέντρο κι αφήνει τον άλλο κάτω.

Αυτός, επειδή η αρκούδα δεν τρώει πτώματα, πέφτει κατά γης και προσποιείται το νεκρό. Το θηρίο πλησιάζει, τον περιεργάζεται ενώ εκείνος κρατάει την αναπνοή του, κάτι φαίνεται ότι λέει στ' αυτί του και φεύγει. Τι είπε; Θα το ξέρετε από τη συνέχεια του μύθου... Να η εγκατάλειψη ενός φίλου σε ώρα κινδύνου. Κι αυτό είναι το λιγότερο. Γιατί υπάρχουν και περιπτώσεις που ο φίλος μεταβάλλεται σε εχθρό, κακούργο και ληστή και δήμιο, και τότε ο απατημένος φίλος αναστενάζει και μονολογεί· Καταραμένη η ώρα που τον γνώρισα... Αλλά και αν ακόμη ο «πλησίον» σου μένη πιστός αφοσιωμένος και πρόθυμος για βοήθεια, έρχονται όμως στη ζωή στιγμές τραγικές, που «ο

πλησίον» αυτός, παρ' όλη την καλή του διάθεση, δεν μπορεί να σε βοηθήσει. Να, φτάνει ο θάνατος! τι μπορούν να σου προσφέρουν οι άνθρωποι σου; Η συμβαίνει κάτι χειρότερο, δηλαδή τι· διέπραξες μια κρυφή αμαρτία, που και μόνο να τη σκέπτεσαι φρίττεις· σε ποιόν, παρακαλώ, θ' ανοίξεις την καρδιά σου; Αν την πεις στ' αυτόν που νομίζεις δικό σου, δεν αποκλείεται να τρομάξει και να φύγει χιλιόμετρα μακριά λέγοντας· Σε αηδιάζω· σε θεωρούσα άνθρωπο, κι εσύ αποδειχθήκες ένα σιχαμένο τέρας... Κι όμως εσύ έχεις ανάγκη ανακουφίσεως. Ποιος θα κατευνάσει την τρικυμία σου, ποιός θα επουλώσει την πληγή σου που στάζει αίμα; Για τέτοιες τραγικές ώρες ο προφήτης Δαβίδ ψάλλει τους μελαγχολικούς εκείνους στίχους του 37ου ψαλμού· *«Η καρδιά μου εταράχθει, εγκατέλιπέ με η ισχύς μου, και το φως των οφθαλμών μου, και αυτό ουκ έστι μετ έμοῦ. Οι φίλοι μου και οι πλησίον μου εξ εναντίας μου ήγγισαν και έστησαν, και οι έγγιστά μου από μακρόθεν έστησαν»* (Ψαλμ. 37,11-12).

Οι άνθρωποι απογοητεύουν. Και οι πιο στενοί συγγενείς και φίλοι αποδεικνύονται ξένοι και κάνουν τη ζωή ακόμα πιο τραγική. Και όμως, παρ' όλες τις διαφεύσεις, ο άνθρωπος εξακολουθεί ν' αναζητεί τον «πλησίον» του! Δεν υπάρχει λοιπόν αυτός; Ευλογητός ο Θεός! Υπάρχει εκείνος που αξίζει να ονομασθεί «Ο ΠΛΗΣΙΟΝ». Πριν από 2.000 περίπου χρόνια έκανε την εμφάνισή του στις ακτές της Γαλιλαίας και χιλιάδες εγκαταλειμμένοι βρήκαν στο πρόσωπό του τον στοργικό φίλο, τον θαυμαστό σύμβουλο, τον ισχυρό προστάτη, και είπαν· Αυτός είναι ο πλησίον μας.

Ποιός γραμματεὺς ή φαρισαίος, αρχιερεύς ή λευϊτης μας επισκέφθηκε στα ταπεινά καΐκια μας, στα απόμακρα χωριά μας, στις φτωχές καλύβες μας; ποιός μας πλησίασε και άγγιξε τα παράλυτα ή λεπρά μέλη μας; ποιός αγκάλιασε τα παιδιά μας; ποιός έδωσε φωμί στους πεινασμένους, φως στους τυφλούς μας; ...Γραμματείς και φαρισαίοι όλων των αιώνων, σας ερωτούμε. Κι αν εσείς από φθόνο και μίσος κλείνετε τα στόματά σας, και οι λίθοι της ερήμου της πέραν του Ιορδάνου θα φωνάζουν, ότι πραγματικός «πλησίον» του ανθρώπου είναι ένας και μόνος· ο Ιησούς, τον οποίον εσείς αποκαλέσατε Σαμαρείτη (βλ. Ιω. 8,48).

Αυτός ο Σαμαρείτης έσωσε τον κόσμο. Πράγματι, αδελφοί μου. Κανένας άλλος δεν γνώρισε τις ανάγκες, τις θλίψεις, τους πόνους και τους πόθους μας όσο ο Χριστός, και κανένας άλλος δεν ανταποκρίθηκε στην ψυχή μας όσο αυτός. Έγινε το παν για τον άνθρωπο.

Όπως κηρύττει ο άγιος Αμβρόσιος· «Θέλεις να θεραπευθούν οι πληγές σου; ο Χριστός είναι ο ιατρός . Σε πιέζουν οι αμαρτίες; αυτός είναι η συγχώρησις. Έχεις ανάγκη από βοήθεια; αυτός είναι η δύναμις. Φοβάσαι το θάνατο; αυτός είναι η ζωή. Επιθυμείς τον ουρανό; αυτός είνε η οδός για εκεί. Θες να βγεις απ' το σκοτάδι; αυτός είναι το φως . Πεινάς; αυτός είναι ο άρτος της ζωής. Διψάς; αυτός είναι το

ὕδωρ το ζων». Θέλετε να δείτε την εικόνα του; Ανοίξτε το Ευαγγέλιο και μελετήστε την παραβολή του καλού Σαμαρείτου. Ρωτήστε και τους πατέρας της Εκκλησίας, ποιός είναι ο Σαμαρείτης που έσωσε τον ληστευθέντα, και θα σας απαντήσουν ομοφώνως ότι είναι ο Ιησούς Χριστός.

Ω Κύριε! Ποιός μπορεί να ψάλει πρεπόντως την αγάπη σου; Ο άνθρωπος έφυγε απ' τον παράδεισο, περιπλανήθηκε, έπεσε σε ενέδρες ληστών, παθών και κακιών. Και τι κακό δεν έπαθε απ' αυτούς! Γυμνός, πληγωμένος, αιμόφυρτος κοίτονταν κατά γης. Κανένας από εκείνους που εμφανίσθηκαν στο προσκήνιο της ιστορίας και επευφημήθηκαν στα θέατρα και στάδια ως σωτήρες και λυτρωταί δεν μπόρεσε να τον σώσει. Τα φάρμακά τους στάθηκαν ανίσχυρα. Κι ο άνθρωπος αγωνιούσε και εξέπνεε εν μέσω της μουσικής του Ορφέως και των συζητήσεων της ακαδημίας του Πλάτωνος και των σχολαστικών ερμηνευτών του μωσαϊκού νόμου. Αλλά συ, Κύριε, από τα ύψη άκουσες τον επιθανάτιο ρόγχο, σπλαχνίστηκες, «έκλινες ουρανοὺς και κατέβης» (Β Βασ. 22,10. Ψαλμ. 17,10). Επὶ μία τριετία δημοσίας ζωής και δράσεως στάθηκες στο πλευρό του ανθρώπου.

Και τι καλό δεν έκανες γ' αυτόν! Κι αφού εκπλήρωσες την πατρική εντολή, αναλήφθηκες στους ουρανοὺς· ἀλλ' άφησες εδώ στη γη την Εκκλησία σου. Αυτή, Κύριέ μου, είναι το «πανδοχείον» της παραβολής (Λουκ. 10,34), το παγκόσμιο ιατρείο, το οποίο εφοδίασες με όλα τα μέσα για να βρίσκουν σ' αυτό οι άνθρωποι, σε κάθε εποχή και τόπο, τη ριζική θεραπεία της νοσοῦσης ψυχής τους. «Ποιός πονεμένος τρέχει στο ιατρείο τούτο και δεν θεραπεύεται;» (Παρακλ., ηχ. δ, Κυρ. εσπ., απόστ. Καταν.).

Αγαπητοί μου! Το βαθύτερο νόημα της παραβολής είναι, ότι ο ιδεώδης «πλησίον» εκείνου που έπεσε στους ληστές είναι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός. Άνθρωπε, τι θρηνείς; Δεν είσαι πλέον έρημος πάνω στη γη, δεν είναι Σαχάρα η ζωή σου. Σ' αυτόν, τον ιδεώδη «πλησίον», θα βρούμε ανάπαυση, για να δώσουμε ανάπαυση και σε άλλους. Μόνο αυτός θα μας μάθη πως να γίνουμε κι εμείς «πλησίον» των άλλων συνανθρώπων μας. Κι όπως η σελήνη έχει το πρόσωπό της προς τον ήλιο κι αντανακλά το φως του, έτσι κι εμείς, με την ψυχή στραμμένη στο Χριστό, θα γίνουμε φως, αντανάκλαση της αγάπης του στη γη αυτή των δακρύων και του αίματος, στην οποία οι ληστευθέντες είναι αναρίθμητοι κι αναζητούν τους «πλησίον» αυτών, τους πιστούς μιμητάς του καλού Σαμαρείτου.

(†) επίσκοπος Αυγουστίνος

Γραπτή ομιλία, η οποία μεταδόθηκε από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό Λαρίσης το Νοέμβριο του 1949 στην καθαρεύουσα.

Λέσβου τὸ θρέμμα, παρθένος Θεοκτίστη, Κτίστη Θεῶ πρόσεισι νόμφη παγκάλη.

Η Οσία Θεοκτίστη ήταν μια ενάρετη μοναχή από τη Μήθυμα της Λέσβου που έζησε στα χρόνια του βασιλιά του Λέοντα του Σοφού (816 μ.Χ.).

Παιδί ακόμα έμεινε ορφανή και ανατράφηκε σε Παρθενώνα της πόλης. Κάποια μέρα πήγε να επισκεφθει την αδελφή της, που ήταν σε μια κοντινή κωμόπολη. Τότε συλλήφθηκε μαζί με τους κατοίκους της κωμόπολης αυτής από τους πειρατές της

Κρήτης και μεταφέρθηκε με τους άλλους αιχμαλώτους στην Πάρο για πώληση. Εκεί κατόρθωσε να δραπετεύσει και να κρυφτεί στα βουνά, όπου και παρέμεινε

μόνη 35 χρόνια, τρεφόμενη με χόρτα. Ανακαλύφθηκε τυχαία από έναν κυνηγό, ο οποίος, μετά από παράκληση της, έφερε σ' αυτή τα θεία μυστήρια. Όταν δε κοινωνήσε των Άχραντων Μυστηρίων, πέθανε και τάφηκε από τον ίδιο κυνηγό στον ναό της ιστορικής Μονής Εκατονταφυλιανής. Τα οστά της κατά θαυμαστό τρόπο ευρέθησαν στην Ικαρία και φυλάσσονται στην Ιερά Μονή Λευκάδος, όπου η αγία τιμάται δεόντως.

Για την Οσία αυτή, υπάρχει και μια διήγηση του μονάχου Συμεών του Πάριου, που μοιάζει πολύ με αυτή της Οσίας Μαρίας της Αιγύπτιας και είναι εντελώς φανταστική. Ο Δημήτρης Κόκορης στο βιβλίο του «Ορθοδοξα Ελληνικά Μοναστήρια» (Επτάλοφος, 1997, σελ. 380) γράφει για την Ιερά Μονή της Οσίας Θεοκτίστης στην Ικαρία: «Άγνωστο πότε ιδρύθηκε. Πρέλει να υπήρχε προ του 1688. Βρίσκεται στην Ικαρία κοντά στο χωριό Φραντάτο, στο βόρειο μέρος της νήσου, δυτικά του χωριού Πηγή σε δασώδη περιοχή. Ο ναός είναι βασιλική αφιερωμένος στην Οσία Θεοκτίστη την Λεσβία. Εορτάζει στις 9 Νοεμβρίου, αλλά γίνεται περιφορά των λειψάνων της την 1η Κυριακή του Σεπτεμβρίου για τους λουόμενους. Υπάρχει επιγραφή στο ναό που λέγει ότι εκτίσθη από τον Χατζή Παντελή αναγνώστου από την Χίο το 1688. Έχει περί τα 15 κελιά. Χρησιμοποιούνται ως ξενώνες. Άνευ μοναχών. Δρόμος καλός βατός».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

11 Νοεμβρίου	Δευτέρα	7 – 9:30 π.μ. Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Αγίων μαρτύρων Μηνά, Βίκτωρος και Βικεντίου.
13 Νοεμβρίου	Τετάρτη	7 – 9:30 π.μ. Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου.
14 Νοεμβρίου	Πέμπτη	7 – 9:30 π.μ. Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Αγίου Αποστόλου Φιλίππου, Αγίου Κωνσταντίνου του Υδραίου, Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά.

- Από 15 Νοεμβρίου έως και 27 Δεκεμβρίου καθημερινά θα τελείται Θεία Λειτουργία στο Ιερό παρεκκλήσι των Τριών Ιεραρχών. Μνημονεύονται ονόματα υπέρ υγείας και υπέρ αναπαύσεως
- Την Τρίτη 19 Νοεμβρίου Ιερό Προσκύνημα σε μοναστήρια της Βοιωτίας. Αναχώρηση 8:30 π.μ.